

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

TIL MINDE

OM

META BOISEN,

født GRUNDTVIG.

Manuskript for Venner,

udgivet af hendes Børn.

KJØBENHAVN.

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1887.

TIL MINDE

om

META BOISEN,

født GRUNDTVIG.

Manuskript for Venner,

udgivet af hendes Børn.

KJØBENHAVN.

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1887.

»Som Sol gaar ned bag Lunden
I Havet lyseblaat,
I Sommer-Aftenstunden,
Mens Fugle kvidre smaat;
Saa gaar den Sjæl til Hvile
I Færd med sødt at smile,
Som føler, i sit Ord
Hos os Vorherre bor.«

Ja, saaledes gik hun til Hvile, vor elskede Moder, som Lilien bøier sin Krone for den sagte Aftenvind, saaledes bøiede hun stille sit Hoved, da Dødens Engel aandede paa hende; det var en yndig Død.

Herren være takket for Sin Naade!

Det var paa Grefsens Bad ved Kristiania hun lukkede sine Øine, altsaa i et fremmed Land; men det var ikke et fremmed Sted for hende; hun følte sig saa hjemme der; hun havde været der saa ofte og hver Gang fundet Lindring for sin Sygdom, saa hun elskede Grefsen, og tænkte altid med Glæde paa, naar hun ved Sommertid atter kunde drage derop, og faa ny Kræfter i den styrkende Luft. Ogsaa denne sidste Gang

higede hun efter at komme der, og var lige til det sidste glad og taknemmelig for at have naaet det. Og som hun holdt af Stedet og Menneskene deroppe, saaledes havde hun ogsaa der vundet mange Hjerter, og det fik vi det smukkeste Bevis paa, ved den store Deltagelse der mødte os fra alle Sider ved Rygtet om hendes Død.

Idet vi, hendes Børn, nu udsende dette lille Minde-skrift, ville vi gjerne atter herved have Lov til at udtale vor inderligste og hjerteligste Tak til alle Vennerne i Norge, som kjærligt bevarer Mindet om vor Moders Liv og Død iblandt dem!

Det var en Tirsdag Morgen, Moder døde, Torsdag Aften førtes hun bort fra Grefsen, ind til Vor Frelsers Kapel i Kristiania, hvor hun henstod, indtil hun med Dampskibet »Kristiania« Lørdag Formiddag førtes ned til Kjøbenhavn. Ved Afskeden fra Grefsen var der en smuk og gribende Højtidelighed, som vi længe ville mindes med Tak. Verandaen paa Badelægens Hus — hvor Kisten var stillet, dækket med Krands — var smykket med Grønt og Blomster. Hele Grefsens Befolkning var samlet om Kisten, og efter at en Sang, forfattet af én af Badegjæsterne var afsunget, bragte hendes yngste Søn vor hjerteligste Tak for al den kjærlige Deltagelse, der var vist vor Moder fra den første Gang hun havde gjæstet Grefsen, indtil dette vemodige Øjeblik; hvorefter Grefsens mangeaarige Præst, Hr. Pastor Møller, bragte Moder et kort hjerteligt Farvel.

Om det ikke havde været det før, saa maatte det i dette Øjeblik blive os klart, at vi befandt os blandt Venner, som hjertelig tog Dél i vor Sorg; og det var kjendeligt paa de mange taarefyldte Øine, at vor Moders Liv her efterlod et venligt Minde i mange Hjerter.

Badegjæster bar Kisten hen til Ligvognen, hvorefter vi i den stille Sommeraften, mens Solen gik ned bag

Fjældene omkring os, langsomt kjørte ned til Byen.
Aftenklokkerne ringede, og det var som hørte vi det tone:

»Kirkeklokke naar tilsidst Du lyder
For mit Støv, skjøndt det Dig hører ei,
Meld da mine Kjære saa det fryder;
Hun sov hen, som Sol i Høst gaar ned.

Onsdag den 31te August foregik Begravelsen fra Vartov Kirke; en talrig Venneskare var strømmet sammen; kjærlige Hænder havde smykket Alteret foran hvilket Kisten stod, tæt dækket med Blomster og Grønt. Efter at Salmen »At sige Verden ret Farvel« var afsunget, talte Pastor Brandt saaledes:

»Du lille, du kjære, jeg venter det vist,
Hvor vidt vi adskilles, vi samles dog hist
Hvor Perlen er fundet
I Strømmen udrundet,
Ja dér skal vi mødes og smile ad Sorgen
En Sommerdags Morgen,
Og derfor med Smil gjennem Taarer: Farvel
I Sommerdags Kvæld!«

Saaledes sluttede den gamle Skjald sin Afskeds- sang til sin enbaarne Datter, da hun beredte sig til at bryde op fra Barndoms-Hjemmet, for at bygge et nyt Hjem i Forening med sin Hjærtens Ven, Præsten Peter O. Boisen. Den Sommerdags Morgen, han da ventede vist, er nu oprundet, og for vor hedengangne Veninde er det vemodige Farvel, tør vi sikkert tro, afløst af glædeligt »Velmødt!« fra saa mange af hendes kjære forudgangne Venner, dér hvor Gud skal aftørre hver

Taare af deres Øine, og Døden ikke være mere, ei heller Sorrig, ei heller Skrig, ei heller Pine!

Det er nu over 40 Aar siden det Farvel blev ud-sunget, og den allerstørste Del af dem har hun været længslet til Sygeleiet, og tit til Smertens Leie, saa det er intet Under, om den yngre Slægt i Menigheden kun kjender hende af Navn; men selv om vor Række hvert Aar mere tyndes ud, er der dog endnu en ikke liden Kreds, der har set hende voxet op i hendes Faders Gaard under sin fromme Moders Øine, eller som voxede op med hende, og var Vidne til hvad hun var for sit Hjem, og hvad hun blev navnlig for sin Fader, ikke blot hans Øines Lyst, men hans Hjertes Trøst, da han faldt i den svære Sygdom, ret som hun var naaet den voxne Alder, hvad han taknemmelig erkjendte og bad Gud lønne hende for:

»Da Vanvid mig trued
Og Vennerne grued,
Da ømt mig betragted med Smil gennem Taaren
Min Datter enbaaren«
»Du dulmed min Smerte,
Du varmed mit Hjærte,
Du køled min Pande, du korted min Pine.«
»Du lille, du kjære, det lønne dig Gud,
Hvor du under Himlen gaar ind og gaar ud!«

Hun havde været saa meget for sin Fader i disse Trængsels Dage, at det faldt ham svært at skilles fra hende, saa han ikke havde hende alene; men hun havde skjænket sit rige Hjertes Kjærlighed til den Mand der fuldtud gjengjældte den, vor uforglemmelige Ven, der i de Aar Herren skjænkede ham, blev hendes Faders trofaste og nidkjære Medhjælper i hans Embeds-Gjærning. Og hvad vi særlig mindes med Tak, naar

vi nævne Peter Boisens Navn, det er den rige Sangens Gave, Herren havde skjænket ham, og som det var hans Lyst og Glæde at anvende til at berede Herren Lovsang og lægge Pris paa Læberne, ikke mindst hos de Smaa. Og er der lagt en ny Sang paa Menighedens Læber i vore Dage, da har han en stor Del af Fortjenesten, at den kom i levende Brug. Derfor lever hans Navn og hans Minde endnu, skjønt alt 25 Aar ere svundne hen, siden han blev bortkaldt, i en vid Kreds, og gjemmes i kjærlig og taknemmelig Ihukommelse, af dem der nu selv ere Fædre og Mødre, som deres Barndoms Lærer og Ven.

Og som Meta Grundtvig havde været en øm og trofast Datter, saa blev Meta Boisen en øm og kjærlig Hustru og Moder. Det hører til mine kjæreste Ungdoms-Minder, da vi var en Kreds af unge Ægtepar og anden Ungdom, som sluttede sig dertil, der førte et fornøieligt Samliv, knyttede sammen som vi var ved fælles Tro, fælles Haab og fælles Kjærlighed. Og dér kan Hjemmet paa »Kongens Mølle«, hvor Peter Boisen og hans Hustru boede, siges at have dannet et Midtpunkt. Det var en bevæget Tid i vort Fædreland, Slutningen af »Fyrrerne« og de nærmest følgende Aar, og det var som en spirende Foraarstid i den grundtvigske Menigheds-Kreds, hvor der med Lyst og frit Haab blev øvet et flittigt Arbeide i Kirke og i Skole, medens gamle og nye Sange, kristelige og folkelige, tonede derover. Det var jo i de Aar, da den første slesvigske Krig førtes, vi delte Fædrelandets Sorger og Glæder med hverandre; det kostede Taarer, da Sørge-Budskabet kom fra Eckernførde, og vi jublede med hverandre og med hele Folket, da Seiers-Budskab kom fra Frederits og fra Isted.

Men de lyse, lykkelige Aar fik en lang Eftersaga,

da det er omtrent en Menneskealder siden, at vor kjære hedengangne Veninde blev lagt paa det tit smertelige Sygeleie, hvortil hun med korte Afbrydelser blev fængslet, indtil nu Herren har løst op for hende. Og Prøvelsen blev for vore Øine endnu sværere, da det behagede Herren i sin Visdom at bortkalde hendes elskede Mand midt i hans kraftige Alder, til stor Sorg for os Alle, men til størst for hende, der hang ved ham med sit fulde Hjærte, og nu var ladt ene tilbage med sine tre Smaa; og i denne Enkestand har hun, — som ingen af os kunde forestille os, syg og sengeliggende som hun var, skulde have overlevet ham, — henlevet fulde fem og tyve Aar, og er nu hjemkaldt netop Dagen efter hendes Mands Dødsdag. Men hun troede paa den Gud som er Enkers Forsorg og de faderløses Fader, og hendes Haab blev ikke beskæmmet. Derfor taler denne Eftersaga, skjønt den lader falde store Skygger, ingenlunde om Sorg og Savn alene, men ogsaa om Trøst og om den Glæde hun oplevede i sine Børns og Venners Kreds og fremfor alt om den Magt, en stærk Aand kan have over et svagt Legeme. Ja hun havde tilvisse arvet et stort Lod af sin navnkundige Faders stærke Aand, og det var jo ligefrem vidunderligt at se, naar Sygdom og Smerter ikke overvældede hende, med hvilken Kraft hun kunde ligesom afryste Tanken om dem, og med usvækket levende Deltagelse omfatte fælles Erindringer fra Ungdoms-Dagene, og Livet som det rørte sig om hende; ligesom hun med sin stærke Aand og sit varme Hjærte, selv fængslet til Sottesengen, fik Naade til at skabe et elsket og lykkeligt Hjem for sine Børn. Men Kilden til denne Kraft var, at hun havde bevaret den bedste Arv fra sit Barndoms-Hjem — sin Faders og Moders Tro — den Tro som kan overvinde Verden med al dens Møde; hun havde aabnet sit Hjærte for vor himmelske Faders Kjærlighed i Kristus Jesus,

vor Herre. Det var den, der bar hende oppe i de tunge Prøver, Venner! det er den, som nu har baaret hende ind til Hvilen, der er Guds Børn beredt! Hendes Navn og hendes Minde vil hendes Børn og hendes Venner gjemme i velsignet Ihukommelse.

Fred med hendes Støv!

Gud glæde hendes Sjæl i sin Himmel! og skjænke hende en salig Opstandelse! i Jesu Navn! Amen!

Derefter talte Faders kjæreste, eneste levende Broder, Pastor Harald Boisen fra Saxkjøbing, som følger:

Naar jeg nu staar her i dette Hus og ved denne Baare er der mange dyrebare Minder, som trænger sig ind paa mig. Jeg staar her ved min kjæreste Broders Enkes Baare. Hun var hans Ungdoms kjære og trofaste Hustru, og som vi vor Barndoms Tid delte det Bedste med hinanden, saa har vi ogsaa haft mange velsignede Timer med hinanden, baade i dette Hus og i det Hjem, som denne min Broder med sin Hustru dannede paa det samme Sted, hvor ogsaa jeg i Ungdoms-Aarene havde mit Hjem. Som min Broder og jeg fra Barndommen var inderlig knyttede til hinanden, saa blev ogsaa vore første Hjem i Ungdomsdagene lagt op til hinanden, og det er saaledes et dyrebart og taknemligt Minde, der knyttede mig til hende baade fra hendes Ægteskabs-tid og fra hendes Enkestand. Det er netop i disse Dage 25 Aar siden, at min Broder lukkede sine Øjne — og nu 25 Aar efter, kun med en Dag imellem — sov hun, hans Hustru, ind i Fred. Det var for 25 Aar siden, at den dybe Sorg ramte hende med hendes 3 Børn, som endnu var saa smaa og langt tilbage; den dybe Sorg, som Døden volder, naar den skiller dem ad, som gjerne vil sammen være, naar en Hustru, der som

hun, var knyttet til sin Mand med Ungdomskjærlighedens stærke Baand, naar hun bliver saa tidlig Enke, og maa se sin Mand i hans kraftige Alder bortrykket fra en velsignet Virksomhed, som var til Gavn og Glæde for saa mange Mennesker; den dybe Sorg at se Børnene faderløse i en Alder, da de endnu ikke forstaa det store Tab, og den Bekymring trænger sig paa, hvad skal der blive af dem. Ja, det var en dyb Sorg, der rammede hende; men naar vi nu ser tilbage paa 25 Aars Enkestand, ja, da har den Sorg og det Savn aldrig kunnet glemmes, og der har visselig været trange Tider; thi de 25 Aars Enkestand var jo næsten et ligesaa langt Sygeleje; men der har dog været en forunderlig Velsignelse over hende og hendes Hus. Der har været en Kraft og Styrke i hendes Sjæl, en Moderkjærlighed, som blev aldrig træt af at virke for sine Børn, en Moderkjærlighed, hvor Børnene altid kunde hente Trøst, og som de nu saa dybt savne. Ja, der har været en forunderlig Velsignelse over den Enkestand og det Enkehushus, men det var Velsignelsen fra Himlens Gud, fra Gud-Fader, som hun holdt sig nær til i Jesu Kristi Tro, den Gud-Fader, som er saa rig og er saa god, og Ingen kan staa Hans Magt imod; thi Hans Magt er Kjærlighed. Var det derfor en dyb Sorg, der rammede hende, der lød dog et »Græd ikke« mægtigt til at forvandle Sorgen til Glæde. »Synger for Gud, lovsynger Hans Navn; bærer Vej for Ham, som drager frem gennem Ørken; Herren er Hans Navn, fryder Eder for hans Ansigt.« Saaledes synger David og saaledes maa det ogsaa lyde her, hvor det troendé, stille, sagtmødige Hjerter banede Vej for Ham, som drager gennem Ørken og det er bleven stadfæstet, hvad David fremdeles synger: »Faderløses Fader og Enkers Forsvar er Gud i sin hellige Boplig. Han lader den Eenlige bo tryggelig.« Vistnok skal

vi ikke glemme de kjærlige Mennesker, og de trofaste Venner, som Gud har brugt til, at denne Enke kunde bo tryg og se sine 3 Børn voxe op fra Smaa til Store, voxe op til hendes store Glæde, ja til Ære for Moderhjertet. Hvor bankede dette hendes Hjærte af taknemlig Glæde ved at opnaa at være tilstede ved den Søns Præstevieelse, som tilligemed Søsteren stod for hende ved hendes sidste Sygeleje og Dødsseng i det fremmede Land og som nu vil tale ved hendes Baare. Kjære Venner! det er atter en dyb Sorg, nu at skulle sænke denne Moders Støv ned i den mørke Grav, hvor hendes Mands Støv hviler under Mulde. Siig saa ikke, hun var jo bleven gammel, hun var jo saa svag og skrøbelig, nei! Moderkjærligheden var ung og stærk, og I, hendes 3 kjære Børn, I véd, hvad det vil sige, naar Profeten skriver: Som den hvem en Moder trøster; men saa véd I ogsaa, at det er den Gud, som ligner sin Kjærlighed ved en Moders Kjærlighed, det er Ham, som siger: »Som en Moder trøster sit Barn, saaledes vil jeg trøste Eder.« I Jerusalem skal I trøstes — ja trøstes over den dybe Sorg, den mørke Grav, de Kjære, under Mulde; thi: for Alt hos Gud er gode Raad, Til Frydesang Han vender Graad, saa let som Vind og Vove!

Han bevarer Eder og os Alle til en god Udgang af denne Verden, til Indgang i Hans evige himmelske Rige, til at trøstes i Jerusalem! Amen!

Efter Salmen »Som Dug paa slagne Enge« talte hendes yngste Søn:

Saa skulde det da ske, Du vor kjære, velsignede Moder, at jeg, dit yngste Barn, skulde naa det Maal, hvorefter dit kjærlige Moderhjærte havde higet gennem Kamp og Strid i de mange Aar, nemlig dette: i Herrens

Navn at være viet til Tjener i Hans Menighed. dine Øjne skulde se det og glædes derved i Tak til Ham, om hvem Du tidlig lærte os, at »Han gjør alle Ting vel«; jeg skulde naa til: to Gange — hver Gang i en velsignet Stund, men den sidste Gang i Angstens og Smerstens Time — at række Dig Herrens Legeme og Blod og se Dig med stille Glæde bøje dit Hoved i Troen paa Syndernes Forladelse for Jesu Kjærligheds Skyld — jeg skulde naa saavidt for nu — saa snart derefter — at staa ved din Baare og atter tale til Dig som Herrens Tjener i Herrens Hus, men nu kan jeg ikke se Dig ind i dine dybe, alvorlige, dog altid saa milde og kjærlige Øjne, for nu har Du for sidste Gang bøjet dit Hoved paa Jorden ind under Guds Vilje, og dine Øjne har lukket sig; i den stille Sommermorgen fløj din Sjæl til de lyse Egne bort fra al Smærte, bort fra al Sorg og Bekymring, thi Døden rørte ved Dig. Men Døden kom ikke over Dig som den stærke Storm, der pludselig og med vældig Magt kan knække de stærkeste Ege — nej her behøvedes kun den sagte blide Luftning, der ligesom kyssede din Kind og hviskede til Dig om Lyset og Livet, som aldrig forgaar, om Mødet deroppe med Vennerne kjære, og Du maatte følge med paa den dejlige Flugt — og vi vilde jo ikke holde Dig et Øjeblik længere tilbage, vilde visselig ikke, om vi kunde det, kalde Dig atter tilbage fra Freden til Striden og Møjen, som Du bar din store Del af, mens Du vandrede hernede — men jeg vil blot have Lov til, — før Du føres herfra, før dit Legeme, som vi elskede, skal sænkes i den mørke Jord for at vente paa Herrens Røst, som ogsaa engang skal kalde dit Støv frem af Graven — have Lov til at sige Dig et Ord fra os, dine Børn: Aa Moder, vi vil savne Dig saa dybt, vi har elsket Dig saa højt, hvad Du har været for os, det kan Ord jo slet

ikke udtale — hvor lidet har vi dog været for Dig imod hvad Du var for os, og dog — thi saa underlig er jo en Moders Kjærlighed — Tanken paa os og for os fyldte jo dit Liv! — Tak, Moder, for hver Strid Du stred for os, for hver kjærlig Tanke, for hvert alvorligt Ord, Tak for hver Taare, som randt for os, naar Du ængstedes for Vejene, vi skulde betræde, Tak for hver en inderlig, troende Bøn, som fra dit Hjærte steg op til Herrens Throne, Tak først og sidst, fordi du tidlig lærte os, hvor vi skulle ty hen, naar Stormene monne rase og Bølgerne bruse, tidlig pegede for os paa Ham, den Herre Jesus Christus, som ene formaar at give den faste Grundvold, hvorpaa Huset kan bygges — og saa ved dit stille Exempels forunderlig stærke Magt viste, hvad den formaar, som stoler paa Herren!

Tak fordi Du saa tillidsfuldt frit lod os røre os paa Livets forskjellige Veje, men dog bandt os saa fast med Kjærlighedens stærke Baand, skærmede os med Bønnens stærke Skjold!

Og Tak for Mindet, Du bevarede saa trofast om ham, Du elskede højst her paa Jorden, vor kjære, velsignede Fader, som Herren saa tidlig tog fra os, Tak for Billedet, Du ofte holdt os for Øje, af vor Bedstefaders Liv og Gjærning under Stormen og Striden her paa Jorden, at vi ikke skulde glemme denne, vi med Guds Hjælp gjerne vilde slægte paa!

Tak bringer jeg Dig fra dine Sødskende, fra min Hustru, hvem Du gav en Datters Plads i dit Hjærte, fra dine mange Venner, unge og gamle — Tak for alt, Du kjære Moder, velsignet vil dit Minde altid være for os, maatte vi blot arve noget af din faste Tro, din rige Kjærlighed, dit frejdige Haab — din taalmodige stille Vandring under Kors til Sejr!

Mange ere Vennerne, som her havé fulgt vor Moder for at sige hende det sidste Farvel — ja, hun vandt Hjærter ved sit Liv, mange have sendt kjærlige Tanker paa denne Dag, mange Øjne ere duggede af Taarer — kjære Venner! I véd, hun skjønnede paa eders Kjærlighed, I véd, hvor mange hendes Hjærte kunde rumme — Gud velsigne eder alle, som af Hjærtet holdt af hende og som gjerne vilde lette hendes svære Timer og som ofte selv fandt Trøst og Mod ved hendes stille Leje, Tak for al Kjærlighed ogsaa paa denne Dag, Tak for hver Blomst og hvert Blad, som dækker hendes Kiste. Blandt de mange er der én, som jeg faar Lov at bringe en særlig Tak, og jeg véd jeg taler ikke blot i mine Sødskendes og mit eget, men ogsaa i alle Moders Venners Navn, og det er til hende, som for mange Aar tilbage kom i vort Hus som et Tyende, men blev vor Moders trofaste Veninde og Hjælper, en Tak for hendes kjærlige, trofaste, opofrende Pleje og Trøst ved Dag og ved Nat lige til det sidste — Gud velsigne hende derfor! — Og saa Farvel da, Du kjære Moder — vi ville sige her, og vi kan sige det af et fuldt, oprigtigt Hjærte: »Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet! —

Ja, lovet, takket og prisét være Du, Herre vor Gud, for hendes Liv, takket og prisét for den stille Fred over hendes Dødsleje, dog mest takket for Haabet, det lyse, Du har givet os, saa mange som tro paa din énbaarne Søn — Haabet om Livet og Lyset deroppe, hvor Herrens Venner ingensinde mødes skal for sidste Gang.« — Giv nu os alle din Naade og Kraft til, mens vi skulde vandre henede, at gjøre vor Livsgjærning, hvilken den end er, med den faste Tillid til, at hvad der end sker: Du gjør alle Ting vel!

Ja, Venner, lad dette staa fast for os alle:

- »Han, som har hjulpet hindtil,
- »Han hjælper nok herefter,
- »Han altid kun det bedste vil,
- »Og Han har Almagts-Kræfter,
- »Og Han saa grundig alting véd,
- »At selv til Bunds i Kjærlighed
- »Sér klart Hans Forsyns Øje. —

- »Vi føler, at hvordan det gaar
- »Hvad Verden gjør og lader,
- »Saa gav os Gud dog Børnekaar,
- »Saa er dog Gud vor Fader,
- »Saa er vor Død dog kun et Blund,
- »Og Støvet om en liden Stund
- »Faar ogsaa Ørnevinger!

Amen i Jesu Navn!

Under Salmen »Alt staar i Guds Faderhaand,« blev Kisten af Venner baaren ud af Kirken, Jordpaakastelsen, som forrettedes af hendes Søn, foregik paa Søetatens Kirkegaard.

Det er ikke vor Mening at give en Levnedsbekrielse af Moder; Pastor Brandt har ved Skildringen af hendes Liv, givet et saa skjønt og fyldigt Billede af hende, som Datter, Hustru og Moder, at man forstaar, det var et rént og ædelt Liv, der her er afsluttet.

Efter Talerne følge to Digte, der ere blevne skrevne i Anledning af Moders Død, tilligemed det af hendes Fader, som blev skrevet ved hendes Forlovelse 1845; dernæst tilføies et lille Digt, som Moder engang selv

har skrevet; dette er taget med, fordi vi synes det giver et klart og sandt Billede af, hvordan hun bar sin tunge langvarige Sygdom.

Ja, hun naaede det, at »bære stille uden Klage,« hun tyngede ikke ved sin Sygdom; hun var Lyset og Glæden i Hjemmet, og en Velsignelse for sine Børn. Hun syntes altid hun havde saa meget at sige Gud Tak for, saa hendes Bøn, »Give Gud jeg kun med Glæde, vandre maa den trange Vei,« blev sandelig opfyldt.

Hun døde den 23de August 1887, og overlevede saaledes vor Fader i 25 Aar; men Aarene fik ikke Magt til at svække Kjærligheden til ham, hun elskede højest her paa Jorden; Faders Minde stod til det sidste for hende i sin lyseste Glands, som ogsaa kan ses af nogle Linier af et Brev, hun skrev, den sidste Bryllupsdag hun levede — — — — efter at have omtalt, at skjøndt de sidste 24 Aar jo til Tider har været formørket af Skyer, — saa har dog »Straalerne fra de første 15 (hendes Ægteskabsaar) været stærke nok til at skinne igjennem alle Skyerne, og jeg haaber med Guds Hjælp, at de maa straale klart til min sidste Stund.« Vi takke Gud for, at dette Haab sikkert blev opfyldt, og at de to, som vandrede sammen henede i Jesu Tro, nu have mødt hinanden i Jesu lyse Rige, for aldrig mere at skilles.

Velsignet være deres Mindel

Fru Meta Boisen,

født Grundtvig,

Ved Grefsen Bad den 25de August 1887.

Hvor godt det er at komme
 fra Livets Strid i Havn,
 hvor saligt for de Fromme
 at naa til Frelserafavn!
 Da glemt er Smerter Dage
 igjennem lange Aar,
 i Liv hos Gud oprunden
 en Salighedens Vaar.

Hvor dejligt der at samles,
 med dem man havde kjær,
 i Mødet af det gamles
 og Nyets Morgenskjær,
 at synge Herren Lovsang
 i Engles glade Kor
 med Tak for Sorg og Glæde,
 Han skjænkede her paa Jord.

Hun som i Baaren hviler,
 alt denne Fryd har kjendt,
 med Straaleblik hun smiler
 nu mod sin Frelser vendt.
 Hvi sørge da og klage?
 Nej, Pris kun være Gud!
 fra Støvets Baand hun løstes
 og blev en Kristi Brud.

Blandt Venner Øiet luktes
 til sidste, lange Blund;
 med Vemod gir de Følge
 i denne Afskedsstund.
 Snart hendes Støv blir viet
 til Fred i Hjemmets Favn,
 — her mange Vennehjerter
 vil gjemme hendes Navn.

Fru Meta Boisen,
 f. Grundtvig.

Gud lønne Dig i Himmerige
 af al sin Fred og Naade prud
 for Gaverne, de kostelige,
 Du frit og trofast delte ud!

Hvad du os gav? — det vil sig fæste
 i Mindet dybt med klare Ord:
 en styrket Tro paa alt det bedste,
 som er i Himmel og paa Jord;

et Vidnesbyrd om Herrens Glæde,
 der Bod for Sot og Sorger véd,
 med Aandens Liv og Kraft tilstede
 i Taalmod og i Kjærlighed.

Og savne vi Dig nu saa saare,
 og varer Savnet al vor Tid, —
 der er dog Smil i hver en Taare,
 i hvert et Suk en Lovsang blid;

thi kun med Tak kan Hjertet mindes
 at Dig vi elsket har og kjendt,
 og Haabets varme Sollys findes
 hvor saadant Levnetsløb er endt.

Gud glæde da din Sjæl af Naade
 i Himmerig, i Hjemmets Favn! —
 Gud frelse os fra Synd og Vaade
 til Mødet hist! — I Jesu Navn.

I. K. R.

Til min egen Meta.

Du Lille, du Kjære! da dyrt var Guds Ord,
 Da Sorgen var svar og da Nøden var stor,
 Da fødte med Smerte
 Med blødende Hjerte
 Dig Moder, og stirred med Smil gennem Taaren
 Paa Datter eenbaaren,
 Som nu stirrer Fader i Sommerdags-Kveld,
 og hvisker Farvel.

Du Lille! Du Kjære! naar bleg og naar rød,
 Paa faderlig Arm og paa moderligt Skjød,
 Du hopped, du hviled,
 Du klynked, du smiled,
 Fuldofte jeg stirred med Smil gennem Taaren
 Paa Datter enbaaren,
 Som nu, da jeg hvisker i Sommerdags-Kveld:
 Du Lille! farvel!

Du Lille! Du Kjære! da Sindet var sygt,
 Mit Hoved var ørt, men mit Hjerte var mygt,
 Da Vanvid mig trued,
 Og Vennerne grued,
 Da ømt mig betragted med Smil gjennem Taaren
 Min Datter enbaaren,
 Som jeg dig betragter i Sommerdags-Kveld,
 Og hvisker Farvel!

Du Lille! du Kjære! det lønne dig Gud,
 Hvor du under Himlen gaaer ind og gaaer ud,
 Du dulmed min Smerte,
 Du varmed mit Hjerte,
 Du kjøled min Pande, du korted min Pine
 Med Kyssene dine.
 Og derfor velsignet, i Sommerdags-Kveld,
 Et Kys til Farvel!

Du Lille! du Kjære! i Støvskyers Egn
 Til Taarer vi trænge som Dug og som Regn
 Om Høstgilde-Sange
 Skal tone i Vange;
 Det lifligste Solskin fra Vuggen til Baaren
 Er Smil gjennem Taaren,
 Det være din Arv og, det fryde dig ret!
 Det følge din Æt!

Du Lille! du Kjære! du kjender ham jo,
 Som altid er midt iblandt elskende To,
 Naar, fælles om Savnet,
 De enes i Navnet,

Som Djævlene frygte, Guds Engle omkvæde
 Og prise med Glæde;
 Paakald ham af Hjertet i Gry og i Kveld!
 Da farer du vel.

Du Lille! du Kjære! da times dig Raad,
 Da altid opdukker et Smil af din Graad:
 Thi Alt hvad os frister
 Og truer, det brister,
 Og Bjergene synke og Dalene stige,
 Og Skyerne vige,
 For Jesus, vor Stjerne, vor Sol og vort Skjold,
 Som Alt har i Vold!

Du Lille! du Kjære! jeg venter det vist,
 Hvor vidt vi adskilles, vi samles dog hist,
 Hvor Perlen er fundet
 I Strømmen udrundet;
 Ja, der skal vi mødes og smile ad Sorgen,
 En Sommerdags-Morgen,
 Og derfor med Smil gennem Taaren: farvel
 I Sommerdags-Kveld!

N. F. S. Grundtvig.

Bære stille, uden Klage,
 ønsked altid jeg at naa,
 ak, men jeg er langt tilbage,
 tør ei dristig Veien gaa. —

Aldrig har dog Torn mig stukket
 uden Rosen fulgte med,
 thi Gud hørte Hjertesukket,
 skjænkede altid Sjælen Fred.

Vil jeg kun paa Roser træde,
 kommer jeg til Jesum ei,
 give Gud jeg kun med Glæde
 vandre maa den trange Vei!

Gud, lad mig Din Aand ledsage,
 lede mig paa Vejen frem,
 selv Du Hjærtets Tanker drage
 til det rette Fredens Hjem.

M. B.

